

FÉKTELEN ERŐ.
FÉKTELEN SZENVEDÉLY.

COURT OF SILVER FLAMES

ezüst lángok udvara

fine selection

SARAH J. MAAS

VILÁGSZERTE RAJONGVA SZERETETT #1 BESTSELLERÍRÓ!

SARAH
J. MAAS

COURT
OF
SILVER
ezüst lángok udvara
FLAMES

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

*A világ minden Nestájának –
mászátok meg a hegyet!*

*És Joshnak, Tarannek és Annie-nek,
akikért én is mászom a sajátomat*

JÉGHIDEG FEKETE VÍZ nyaldosta a rúgkapáló Nesta sarkát.

Nem a tél csípős hidege, nem is egy jégtömb perzselése, valami hidegebb. Mélyebb.

A csillagok közötti űr hidege, a fény előtti világé.

A pokol hidege – a valódi pokolé, döbbsent rá, miközben nekifeszült az erős kezeknek, amelyek próbálták az Űstbe nyomni.

A valódi pokolé, mert Elain hevert ott a kőpadlón, felette a vörös hajú, félszemű tündérférffival. Mert hegyes fülek bukkantak elő a húga vizes, aranybarna hajából, és a halhatatlanok ragyogása áradt világos bőréből.

Valódi pokol volt ez – rosszabb, mint a lábujjaitól néhány centiméterre lévő tintafekete mélység.

Nyomjátok le! – parancsolta a kőarcú tündérkirály.

És az a hang, annak a férfinak a hangja, aki ezt művelte Elainnel...

Tudta, hogy maga is az Űstbe kerül. Tudta, hogy el fogja veszíteni ezt a küzdelmet.

Tudta, hogy senki sem siet a megmentésére: sem a zokogó Feyre, sem Feyre betömött szájú korábbi szeretője, sem az új, lesújtott társa.

Sem a megtörtén a földön heverő, vérző Cassian. A harcos még most is próbált remegő karjára nehezédni. Elérni őt.

Hybern királya – ő tette ezt. Elainnel. Cassiannel.

És vele.

A jeges víz a talpába mart.

Méregcsók volt, olyan végleges halál, ami ellen minden egyes porcikája üvöltve dacolt.

Bele fogják nyomni – de nem tűri megadással.

A víz fantomkarmokkal a bokájába kapaszkodott, lerántotta. Megpördült, kirántotta a karját az őt szorító űr markából.

És Nesta Archeron vádlón előremutatott. Egyetlen ujjával – Hybern királyára.

Halált ígért. Megjelölte a célpontját.

A víz várakozó karmai közé nyomták.

Nesta felnevetett a király szemébe kúszó félelem láttán, épp mielőtt a víz teljes egészében elnyelte.

Kezdetben

És végül

Sötétség volt csupán

És semmi más

Nem fázott, amikor alámerült a tengerbe, aminek nem volt sem fenéke, sem láthatára, sem felszíne. De érezte, hogy égeti.

A halhatatlanság nem derűs ifjúság volt.

Hanem tűz.

Olvadt fém az ereiben, ami addig forralta embervérét, míg nem maradt más, csak a gőz, addig kalapálta törekeny csontjait, míg frissen kovácsolt acéllá nem vált.

És amikor sikolyra nyitotta a száját, amikor a fájdalom kettéhasította a lényét, nem csendült hang. Nem volt odalent semmi, csak sötétség, fájdalom, erő...

Megfizetnek. Mindannyian.

Ez az Üst lesz az első.

Most azonnal.

Karmokkal és fogakkal mart bele a sötétségbe. Hasított, tört-zúzott, szaggatott.

És a sötét örökkévalóság megremegett körülötte. Kapálózott. Csapkodott.

Nesta nevetett, ahogy a sötétség összerezzen. Nevetett a falatnyi nyers erőtől, amit kiszakított és egészben lenyelt, nevetett a néhány maréknyi végtelenségen, amit a szívébe, az ereibe kényszerített.

Az Üst úgy szenvedett, akár egy madár a macska mancsa alatt. Nesta nem engedett.

Elvesz az Üsttől mindent, amit az ellopott tőle és Elaintól.

A fekete végtelenség közepette Nesta és az Üst egymásba gabalyodott, és úgy izzott a sötétségben, akár egy újonnan született csillag.

ELSŐ RÉSZ

ÚJONC

1. FEJEZET

CASSIAN A FÉLHOMÁLYOS FOLYOSÓ zöld ajtajához emelte az öklét – de habozott.

Több ellenféllel végzett, mintsem hogy számon tudja tartani, még akkor is tovább kaszabolt, amikor már térdig gázolt a számtalan harcmező mocskában, a döntései ügyes harcosok életébe kerültek, volt már tábornok, gyalogos katona és orgyilkos, de most... most mégis leeresztette az öklét.

Meghátrált.

A Sidra folyó északi partján álló épületre igencsak ráfért volna már egy réteg festék. És ha alapozhat arra, mennyire nyikorogtak a fadszkek a csizmája alatt, amikor felmászott a második emeletre, a padlót sem ártott volna kicserélni. De legalább tiszta volt. Velarisi mércéhez képest határozottan komor épület, de egy olyan városban, ahol nincs nyomornegyed, ez nem sokat jelent. Látott már rosszabbat, éjszakázott is ennél rosszabb helyen.

De azt sosem értette, miért akar Nesta ennyire itt élni. Az világos volt számára, miért nem akar beköltözni a Szél házának egyik lakosztályába,

az túl messze volt a várostól, és Nesta nem tud sem repülni, sem gondolatutazással bejutni. Ami azt jelentette, hogy kénytelen lett volna megküzdeni felfelé és lefelé is a tízezer lépcsőfokkal. De miért él ezen az ócska helyen, amikor a városi ház üresen áll? Mióta befejezték Feyre és Rhys otthonát a folyónál, az a ház üresen állt, bármelyik barátjuk beköltözhetett, akinek szüksége volt rá, vagy úgy tartotta kedve. Cassian tudta, hogy Feyre szobát ajánlott ott Nestának, de a nővére visszautasította.

Homlokráncolva meredt az ajtó pergő festékrétegére. Egyetlen hang sem szökött ki az ajtó és a padló közötti jókora résen, ami akkora volt, hogy még a legkövérebb patkány is könnyedén bemászhatott volna rajta, és friss illatok sem lengték be a szűk folyosót.

Talán szerencséje lesz, és Nesta nincs itthon – talán a bárpult alatt alszik valami lepukkant kocsmában, ahol előző este mulatott. Persze, az csak rontana a helyzeten, mert akkor Cassian kénytelen lenne őt ott megkeresni.

Ismét felemelte az öklét, a szifon vöröse megvillant a mennyezetbe süllyesztett ősrégi tündérlámpák fényében.

Gyáva fereg! Ne legyél már ilyen töketlen!

Cassian bekopogott. Aztán megismételte a mozdulatot.

Csend.

Kis híja volt, hogy hangosan fel nem sóhajtott megkönnyebbülésében. Hála a kibaszott Nagy...

Gyors, kimért léptek hangzottak fel az ajtó túloldaláról. Egyre dühösebben csattantak.

Cassian szorosan behúzta a szárnyát, kihúzta magát, és kis terpeszbe állt. A kiképzése során belevert hagyományos alapállás mostanra ösztönössé vált. Nem mert belegondolni, miért készítették erre azok a léptek.

Nesta négy, nyíló zárjának kattánása akár harci dob pergése is lehetett volna.

Cassian végiggondolta mindazt, amit mondania kellett, felidézte Feyre tanácsát, miképpen találja őket.

Amikor az ajtó kitárult, az ajtógomb olyan erővel fordult el, hogy Cassian elmerengett, vajon Nesta az ő nyakát képzelte-e a helyére.

Nesta Archeron máris a homlokát ráncolta. De legalább itthon volt. Rémesen festett.

– Mit akarsz?

Tenyéryi szélesre nyitotta csupán az ajtót, annál nem többre.

Mikor is látta őt Cassian utoljára? Azon a hajós nyárbúcsúztató bulin a Sidrán, múlt hónapban? Akkor nem nézett ki ilyen rosszul. Persze, senki sem fest reggel sugárzóan, ha egész éjszaka borba és tömény italba fojtja a bánatát. Főleg, ha épp...

– Reggel hét óra van! – folytatta Nesta, végigmérve őt azzal a szürkés-kék tekintettel, amitől mindig forni kezdett a vére.

Férfiinget viselt. Sőt, még rosszabb, semmi mást nem viselt, csak azt.

Cassian megtámaszkodott az ajtófélfában, és felvillantotta azt a fajta félmosolyt, amitől tudta, hogy Nesta kiereszti majd a karmait.

– Kemény éjszakád volt?

Vagy inkább kemény éve. Gyönyörű arca sápadt volt, jóval soványabb, mint a Hybern elleni háború előtt. Ajka vértelen, és az a szempár... Pillantása hűvös és metsző volt, akár a téli reggelek a hegyekben.

Nem csillant benne sem derű, sem nevetés, semmilyen formában. Ahogyan magában Nestában sem marad egy cseppnyi sem.

Nesta elkezdte rácsukni az ajtót a kezére.

Cassian gyorsan bedugta csizmás lábát a résbe, még mielőtt Nesta el-törhette volna az ujjait. Nesta orrlyukai kissé kitágultak.

– Feyre szeretné, ha meglátogatnád.

– Hol? – kérdezte Nesta, Cassian ajtóba dugott lábára meredve. –

Őt háza is van.

Cassian lenyelte a megjegyzését. Nem a harcmezőn volt, és Nestával nem voltak ellenségek. Csupán annyit kellett tennie, hogy elviszi Nestát a megadott helyre. Aztán imádkozik, hogy az a gyönyörű ház, ahová Feyre és Rhys nemrég költözött be, épségben marad.

– Az új házában.

– Miért nem ő maga jött el értem?

Cassian jól ismerte Nesta szemének gyanakvó csillanását, azt, ahogyan kissé megmerevedett a háta. Legszívesebben dacolt volna a lánnyal, addig piszkálja, dühíti, amíg ki nem derül, miféle reakciót képes kicsikarni belőle.

A téli napforduló óta csupán néhány szót váltottak. A legtöbbet a hajós bulin múlt hónapban. Nagyjából így hangzott a beszélgetésük:

Menj arrébb!

Helló, Nes!

Menj arrébb!

Örömmel.

Sok-sok hónap telt el úgy, hogy egyáltalán nem kommunikáltak, gyakorlatilag nem is látták egymást, aztán ennyi történt.

Cassian azt sem értette igazán, miért ment el Nesta egyáltalán a bulira, főleg, hogy pontosan tudta, kénytelen lesz órákon át ott maradni velük a vízen. Valószínűleg Amrennek köszönheték ezt a meglepő részvételt, annak a csekély befolyásnak, amivel a nő Nesta felett bírt. Az este végén Nesta volt az első, aki karját szoroson maga köré fonva távozni akart, Amren pedig a hajó túlsó felében mérgelődött, gyakorlatilag remegett a dühtől és az undortól.

Senki sem kérdezett rá, mi történt közöttük, még Feyre sem. A hajó kikötött, Nesta pedig gyakorlatilag elrohant, és senki sem beszélt vele azóta. Egészen a mai napig. Egészen eddig a beszélgetésig, aminél hosszabbat a Hybern elleni csaták óta nem folytattak.

Cassian végül így szólt:

– Feyre az úrnő. Lefoglalja az Éjszaka udvarának irányítása.

Nesta oldalra billentette a fejét, aranybarna haja csontos vállára omlott. Bárki másnál merengésnek tűnt volna a mozdulat. Nála viszont ragadozót jelzett, ami épp felméri a zsákmányát.

– És a nővérem úgy gondolta, hogy szükséges azonnal megjelennem?
– kérdezte Nesta azon a kifejezéstelen hangon, ami az égvilágon semmilyen érzelmet nem árult el.

– Tudta, hogy valószínűleg össze kell kapnod magadat, és szeretett volna némi időt biztosítani erre. Kilenckor kell megjelened.

Cassian várta, hogy a két időpont közötti különbség kiszámolása után a lány robbanjon.

Nesta szeme tágra nyílt.

– Úgy nézek én ki, mint akinek két órára van szüksége ahhoz, hogy elfogadhatóan nézzen ki?

Cassian élt a lehetőséggel, és szemügyre vette őt: hosszú, csupasz láb, elegáns ívű csípő, vékony – a fenébe is, túlságosan is sovány – derék és dús, csábító kebel, ami igencsak ellentétben állt testének új, szögletes vonalaival.

Bármilyen más nő esetében már a csodás mellek elegendőek lehettek volna, hogy Cassian a megismerkedésük pillanatában udvarolni kezdjen. De amikor először találkozott Nestával, a lány szemében lobogó hűvös tűz teljesen másfajta csábításnak bizonyult.

És most már Nesta is főtündér volt, csupa dominancia és agresszió – megspékelve azzal a rémes természetével –, úgyhogy Cassian lehetőség szerint inkább kerülte. Főleg azok után, ami a Hybern elleni háború alatt és után történt. Nesta igencsak határozottan kifejtette, miféle érzelmeket táplál Cassian iránt.

Cassian végül csak annyit mondott:

– Úgy nézel ki, mint akire ráférne egy-két kiadós étkezés, egy fürdő meg valami rendes ruha.

Nesta a szemét forgatta, de az ujjai közé csippentette az ing szegélyét.

– Rakd ki azt a szerencsétlent, szedd össze magad, én pedig hozok neked egy teát! – tette hozzá Cassian.

Nesta szemöldöke enyhén megemelkedett.

Cassian arcára félmosoly ült ki.

– Szerinted nem hallom, hogy a férfi a hálósobában igyekszik a lehető legcsendesebben magára kapni a ruháit, és kimászni az ablakon?

Mintegy megerősítésképpen fojtott puffanás hallatszott a hálósobából. Nesta felszisszent.

– Egy óra múlva visszajövök, meglátjuk, hogy állsz.

Cassian épp elég csípősen ejtette ki a szavakat ahhoz, hogy a katonái rögtön tudják, nem érdemes ujjat húzni vele; nekik eszükbe jutna, hogy nem véletlenül kell hét szifon a mágiája kordában tartásához. De Nesta nem tartozott a légiójához, nem harcolt az irányítása alatt, és szemlátomást nem ugrott be neki, hogy Cassian több mint ötszáz éves és...

– Felesleges. Ott leszek időben.

Cassian ellökte magát az ajtófélfától, szárnyát kissé kitérve hátrált.

– Nem erre kértek meg. Ajtótól ajtóig kell téged kísérem.

Nesta vonásai megfeszültek.

– Menj, ülj fel egy kéményre!

Cassian meghajolt, de közben egy pillanatra sem merte levenni a szemét Nestáról, aki... bizonyos képességekkel lépett elő az Üstből. Még hozzá igen figyelemre méltó, sötét képességekkel. A Hybernnel vívott utolsó csata óta senki sem látta ezeknek a képességeknek a nyomát, azóta, hogy Amren összezúzta az Üstöt, Feyre és Rhys pedig összerakta. Elain látóképessége sem jelentkezett azóta.

De ha Nesta ereje megmaradt, és még mindig képes egész csatatereket beszántani... Cassiannek több esze volt annál, mintsem hogy hátat fordítson egy újabb ragadozónak.

– Tejszínnel vagy citrommal kéred a teádat?

Nesta rávágta az ajtót.

Aztán mind a négy zárat elfordította.

Cassian azon merengett, vajon az a szerencsétlen flótás odabent tényleg az ablakon mászik-e majd ki – leginkább azért, hogy Nesta elől

meneküljön –, és füttyörészve megindult a gyéren megvilágított folyosón, hogy ételt szerezzen. Szüksége lesz ma a táplálékra. Főleg, ha Nesta megtudja, pontosan miért rendelte magához a húga.

Nesta Archeron nem tudta, hogy hívják a lakásában tartózkodó férfit.

A hálósobába menet, könyvtornyokat és ruhakupacokat kerülgetve, borgőzös emlékei között kutatott, felidézte a szenvedélyes pillantásokat az ivóban, ajkuk nedves, forró találkozását, a saját testére kiülő verejtékréteget, miközben addig lovagolt a férfin, hogy a gyönyörnek és az italnak köszönhetően magával ragadta az áldott feledés, de a neve csak nem jutott eszébe.

Mire Nesta elérte a félhomályos, szűk hálósobát, a férfi már kihajolt az ablakon, Cassian pedig nyilván odalent ólalkodott az utcán, hogy végignézze a fickó látványos, szánalmas távozását. A bronzoszlopos ágy lepedője gyűrött volt, a takarók félig lecsúsztak a nyikorgó, egyenetlen padlódeszkákra, és a megrepedt ablak a falhoz csapódott a kilazult zsanérok miatt. A férfi Nesta felé fordult.

Jóképű volt, úgy, ahogyan az összes főtündér férfi az. Egy kicsit vékonyabb, mint amilyennek Nesta szerette őket, gyakorlatilag kamasz még ahhoz az izomkolosszushoz képest, aki az imént megtöltötte az ajtaját. A férfi arca megrándult, ahogy Nesta bevonult, savanyú képet vágott annak láttán, mit visel.

– Ööö... az ott...

Nesta lerántotta magáról az inget, nyomában nem maradt más, csak a csupasz bőr. A férfi szeme tágra nyílt, de a félelem szaga nem oszlott el. Nem Nestától félt, hanem a férfitől, akit a bejárati ajtóban hallott. Rádöbrent, kinek a nővére Nesta. Hogy ki a húgának a társa. Hogy kikkel barátkozik a húga. Mintha számított volna bármit is.

Vajon milyenné válna a félelem szaga, ha rájönne, hogy Nesta kihasználta, csak azért feküdt le vele, hogy fékezze magát? Hogy csillapítsa a

sötétséget, ami azóta kavargott benne, hogy kilépett az Üstből? A szex, a zene és az ital, mint arra az elmúlt egy évben rádöbrent, mind segít ebben. Nem bizonyultak tökéletes megoldásnak, de legalább nem tört elő az ereje. Még ha végig ott száguldott is az ereiben, körbefonta a csontjait.

A férfihöz vágta a fehér inget.

– Most már használhatod a bejárati ajtót.

A férfi áthúzta a fején az inget.

– De... még mindig ott...

Pillantása újra meg újra megakadt Nesta mellén, a reggeli hidegben ágaskodó mellbimbóján, csupasz bőrén. A combjai találkozásánál.

– Viszlát!

Nesta belépett a hálósobájából nyíló rozsdás, szivárgó fürdőszobába. De legalább meleg víz folyt a csapból.

Néha.

Feyre és Elain próbálta rábeszélni, hogy költözzön el. Nesta rá sem hederített a tanácsaikra. Ahogy azzal sem fog törődni, amit a húga ma fog mondani. Tudta, hogy Feyre meg akarja szidni. Talán azt sem hagyja szó nélkül, hogy a tegnapi esti pofátlanul magas fogyasztást a húga számlájára íratta az ivóban.

Nesta felhorkant, elfordította a csapot a kádnál. A jeges fém megnyikordult, és a víz előbb sziszegett, majd zubogni kezdett a repedt, foltos kádba.

Ez itt az ő rezidenciája. Nincsenek szolgálók, nem figyelik minden mozdulatát, nem ítélikze nek felette, csak akkor van társasága, ha ő maga meghív valakit. Még ha a kíváncsiskodó, öntelt harcosok úgy döntenek, beállítanak hozzá.

Öt percbe telt, mire a víz annyira felhevült, hogy elkezdje meleg vízzel megtölteni a kádat. Az elmúlt években előfordultak olyan napok, amikor nem várt. Néha bemászott a jeges vízbe, de nem annak a csípését érezte, hanem az Üst sötét mélységét, ahogy elnyelte őt. Ahogy elragadta tőle az emberi mivoltát, a halandóságát, és ilyenné változtatta.

Hónapokon át küzdött a testét megfeszítő pánikkal, minden egyes csontja beleremegett, amikor víz alá kellett merülnie. De rábírta magát, hogy szembenézzen vele. Megtanulta, hogyan üljön a jeges vízben, hányingerrel küszködve, remegve, fogvacogva, addig nem mozdult, amíg a teste fel nem fogta, hogy egy fürdőkádban ül, nem pedig az Üstben, hogy a lakásában van, nem pedig a tenger túlsópartján egy kőkastélyban, hogy él és halhatatlan. Még akkor is, ha az apja nem.

Nem, az apja hamu volt csupán a szélben, egyedül a városon túli dombon emelt sírkő jelezte, hogy valaha is élt. Legalábbis a hűgai ezt mondták.

A legelső pillanattól fogva szerettelek, attól kezdve, hogy a karomban tartottalak, mondta az apja azokban az utolsó együtt töltött pillanatokban.

Vedd el a mocskos mancsodat a lányomról! Ezek voltak az apja utolsó szavai, Hybern királyára mordult rá. Az apja arra a féreg királyra pazarolta az utolsó szavait.

Az apja. A férfi, aki sosem küzdött meg a gyerekeiért – csak a legeslegvégén. Amikor eljött megmenteni őket, a halandókat és a tündéreket is, igen, de leginkább mégiscsak a lányait. Nestát.

Milyen hatalmas, ostoba pazarlás.

Nestát szentségtelen, sötét erő öntötte el, de még az sem volt elég ahhoz, hogy megakadályozza Hybern királyát, amikor kitörte az apja nyakát.

Nesta korábban gyűlölte az apját, őszintén gyűlölte, az apja viszont, valamilyen megmagyarázhatatlan okból kifolyólag, mégis szerette őt. Nem eléggé ahhoz, hogy megpróbálja megóvni a szegénységtől és az éhezéstől. De ahhoz valahogy mégis eléggé, hogy hadsereget állítson a kontinensen. Hogy egy Nestáról elnevezett hajón csatába induljon.

Még azokban az utolsó másodpercekben is gyűlölte az apját. Aztán megroppant a nyaka, és a szemében nem félelem ült a halála pillanatában, hanem a Nesta iránt érzett ostoba szeretete.

Ez maradt Nestával utána – az apja szemében ülő pillantás. A szívében lángoló harag, amikor az apja az életét adta érte. Gennyes sebbé vált, úgy marcangolta, mint a mélyre temetett ereje, addig kínozza az elméjét, amíg semmiféle jeges fürdő nem fojthatta már el.

Megmenthette volna.

Hybern királyának a hibájából történt. Nesta pontosan tisztában volt ezzel. De az ő lelkén is száradt. Ahogy az is, hogy Elaint elragadta az Üst, miután Nesta a látnoki képességével kémkedett utána, és az is, hogy Hybern ilyen iszonyú dolgokat művelt, amikor özként le akarta vadászni őt és a hűgait.

Bizonyos napokon a színtiszta rettegés és pánik úgy megbénította Nestát, hogy az égvilágon semmi sem vehette rá a légzésre. Semmi sem állhatta útját annak az egyre növekvő, iszonyú erőnek. Semmi, csak a zene az ivókban, a kártyázás az idegenekkel, a borosüvegek végtelen sora és a szex, ami közben semmit sem érzett, de legalább pillanatnyi enyhülést hozott a felzúdulás közepette.

Nesta lemosta az izzadságot és az előző este egyéb maradványait. A szex maga tűrhetőnek bizonyult, volt már jobb, de ennél sokkal rosszabb is. Néhány férfinak még az örökkévalóság sem volt elegendő ahhoz, hogy tökélyre fejlessze a szerelem művészetét.

Ő már kitapasztalta, mit szeret. Beszerezte a havi fogamzásgátló teát az egyik helyi gyógyszerésztől, aztán idehozta az első férfit. Fogalma sem volt róla, hogy a szűzhártyája érintetlen, amíg a férfi észre nem vette az elkent vért a lepedőn. A tündér undorodva elfintorodott, majd némi félelem futott át az arcán, hogy Nesta talán mesélni fog a nem túl kielégítő első alkalomról a hűgának. A hűga elviselhetetlen társának. Főleg az utóbbinak. Nesta nem magyarázta el, hogy mindenáron került mindkettőt. Főleg az utóbbit. Manapság mintha Rhysand is megelégedett volna ugyanezzel.

A Hybern elleni háború után Rhysand munkákat ajánlott neki. Helyeket az udvarában.

Nesta nem kért belőlük. Rhysand szánalomból ajánlotta fel őket, szerencsétlen próbálkozások voltak csupán, hogy bevonják őt Feyre életébe, hogy valami hasznos elfoglaltságot kerítsenek neki. De a főúr sosem kedvelte Nestát. A beszélgetéseiket a legjobb esetben is hűvös udvariasság jellemezte.

Nesta sosem magyarázta el, hogy Rhysand pont azért utálja őt, amiért ő itt él. Amiért hideg fürdőket vesz bizonyos napokon. Máskor meg elfelejt enni. Képtelen elviselni a kandalló recsegését-ropogását. És minden egyes éjszaka borba, zenébe és gyönyörbe menekül. Minden egyes nyavalyás dolog, amit Rhysand Nestáról gondolt, tökéletesen fedte a valóságot – és mindezzel Nesta már jóval azelőtt tisztában volt, hogy a főúr felbukkant az életében.

Bármiféle ajánlatot vetett is oda neki Rhysand, csakis a Feyre iránti szeretete motiválta. Nesta jobbnak látta hát úgy tölteni az idejét, ahogyan ő maga akarta. Azok ketten mégiscsak fizették.

Az egész lakás beleremegett a kopogásba.

Nesta a bejáratra meredt, felmerült benne, hogy eljártssza, nincs már itthon, de Cassian úgyis hallaná, érezné az illatát. Ha pedig a tündér betöri az ajtót, amit nyilván meg fog tenni, akkor főhet majd a feje, amikor el kell magyaráznia a fösvény háziúrnak, mi történt.

Úgyhogy Nesta felvette a ruhát, amit előző este a földre hajított, és ismételten kinyitotta mind a négy zárat. Amint ideköltözött, azonnal felszerelte őket. Egyfajta szertartás volt számára minden este elfordítani őket. Még amikor a névtelen férfi idejött, és bor bódította Nesta elméjét, akkor sem felejtette el bezárni.

Mintha ez bármiféle akadályt képezne ennek a világnak a szörnyetegei előtt.

Nesta csak annyira nyitotta ki az ajtót, hogy megpillantsa Cassian pimasz vigyorát, majd az ajtót úgy hagyva visszaviharzott a cipőjéért.

Cassian teával a kezében vonult be mögötte, a bögrét nyilván a sarki üzletből kapta kölcsön. De az is lehet, hogy nekiajándékozták, sokan

még a tündér saras bakancsának a nyomát is imádták. Ez a város már a Hybernnel való konfliktus előtt is odáig volt Cassianért. A hősiessége és az áldozatai, a harcmezőn nyújtott teljesítménye még több ámulatot eredményezett, mire a háború véget ért.

Nesta nem hibáztatta Cassian csodálóit. Neki magának is volt szerencséje végignézni – és végigrettegni – a tündér mozdulatait a csatamezőn. Még mindig verejtékben fürödve ébredt, amikor eszébe jutott, ahogy elakadó lélegzettel figyelte Cassian küzdelmét az őt körberajzó ellenségek közepette, hogy milyen érzés volt, amikor az Űst ereje kitört, és Nesta tudta, ott fog lecsapni rájuk, ahol a legerősebb a hadseregük: Cassian lesz a célpont.

Képtelen volt megmenteni azt az ezer illírt, akik abban a pillanatban, hogy magához idézte Cassiant, életüket veszítették. Ettől az emléktől is elfordult.

Cassian szemügyre vette a lakást, és halkán fűttengett.

– Gondoltál már rá, hogy takarítót veszel fel?

Nesta körbenézett a kis nappaliban: egy karmazsinvörös, szétült kanapé, egy kormos tégl a tűzhely, egy molyrágta, virágmintás fotel meg az ősrégi kis konyha, tele ferde tornyokba halmozott koszos edénnyel. Hová is rúgta tegnap este a cipőjét? A hálószobában folytatta a keresést.

– Kezdetnek egy kis friss levegő is megteszi – tette hozzá Cassian a másik szobából.

Az egyik ablak hangosan felnyögött, ahogy kinyitotta.

Nesta a hálószoba szemközti sarkában bukkant rá a barna cipőjére. A kettőből az egyik kiömlött bortól bűzlött.

A matrac szélére ült, és a cipőfűzőt húzogatta, hogy fel tudja venni a lábbelit. Nem nézett fel Cassian magabiztosan közeledő lépteire, ahogy akkor sem, amikor a harcos megállt a küszöbön.

Cassian beleszagolt a levegőbe. Jó hangosan.

– Reméltem, hogy legalább az ágyneműt cseréled a vendégek között, de a jelek szerint az ilyesmi nem zavar téged.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Nesta megkötötte a fűzőt az első cipőn.

– Mit érdekel az téged?

Cassian vállat vont, de megfeszülő vonásai ellentmondtak ennek a nemtörődöm mozdulatnak.

– Ha én érzem a különböző férfiakat idebent, akkor nyilván azok is, akiket idehozol.

– Még egyik sem fordult ki a szobából.

Nesta megkötötte a másik cipőt is, és érezte, hogy Cassian mogorósbarna szeme minden egyes mozdulatát figyelemmel követi.

– Kihűl a teád – figyelmeztette a harcos a fogait kivillantva.

Nesta nem törődött vele, ismét kutatni kezdett a hálószobában. A kabátja...

– A kabátod a földön van, a bejárati ajtónál – segítette ki Cassian. – És hűvös lesz odakint, úgyhogy hozzál sálat is!

Nesta ezzel sem foglalkozott, csak ellibbent mellette, gondosan ügyelve, nehogy egymáshoz érjenek, és meg is találta a sötétkék kabátját, épp ott, ahol a tündér mondta. Kinyitotta a bejárati ajtót, majd intett, hogy Cassian menjen ki elsőként.

Cassian végig a szemébe nézve közeledett hozzá, kinyújtotta a karját...

És lekapta a fali akasztóról az égszínké és krémszínű sálat, amit Elain ajándékozott Nestának tavasszal a születésnapjára. Úgy szorította az öklében, mintha kígyót fojtogatna, miközben elhaladt Nesta mellett.

Cassiant zavarta valami. Általában nem adja meg magát ilyen hamar a haragjának. Talán ahhoz van köze, amit Feyre akar mondani az új házában.

Nesta gyomra összerándult, ahogy egyesével elfordította a zárat.

Nem volt ostoba. Tudta, hogy a háború vége óta zavargások törtek ki itt és a kontinensen is. Hogy a fal jelentette akadály nélkül néhány tündérvidek kezdi túlfeszíteni a húrt a határvonalak és a halandókkal való bánásmód terén. És tudta, hogy az a négy halandó királynő még mindig ott ücsörög a közös kastélyukban, a hadseregük teljes és kihasználatlan.